

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Chomiuk

Protokolant st. sekr. sąd. Iwona Bierkat

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2014 r. w Siedlcach

sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Dyrektora (...)w B. zastępowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa

przeciwko A. T. (1)

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

I. uznaje umowę darowizny zawartą w formie aktu notarialnego przed notariuszem A. Ś. w Kancelarii Notarialnej w G. w dniu 22 grudnia 2008 r za nr Rep. A (...), na mocy której G. T. darował swojemu synowi A. T. (1) swój udział w wysokości 1/3 części we współwłasności zabudowanej nieruchomości oznaczonej jako działka numer (...) o powierzchni 353 mkw., położonej w G. przy ul. (...), dla której prowadzona jest przez Sąd Rejonowy w G. księga wieczysta KW Nr (...) za bezskuteczną wobec Skarbu Państwa reprezentowanego przez Dyrektora (...)w B. w zakresie wierzytelności publicznoprawnych przysługujących mu wobec G. T. z tytułu należności celnych za okres od maja 2006 r do grudnia 2007 r w łącznej wysokości należności głównej 908.933 (dziewięćset osiem tysięcy dziewięćset trzydzieści trzy) zł, z tytułu podatku akcyzowego za okres od maja 2006 r do grudnia 2007 r w łącznej wysokości należności głównej 1.715.731 (jeden milion siedemset piętnaście tysięcy siedemset trzydzieści jeden) zł oraz podatku od towarów i usług za okres od maja 2006 r do grudnia 2007 r w łącznej wysokości należności głównej 2.512.986 (dwa miliony pięćset dwanaście tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt sześć) zł wraz z przysługującymi kosztami egzekucyjnymi oraz odsetkami od zaległości podatkowych od dnia wymagalności do dnia zapłaty;

II. zasądza od A. T. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje pobrać od A. T. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 8.073,98 zł (osiem tysięcy siedemdziesiąt trzy zł dziewięćdziesiąt osiem gr) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

I C 216/14

UZASADNIENIE

Skarb Państwa reprezentowany przez Dyrektora (...)w B. zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o uznanie umowy darowizny zawartej w dniu 22 grudnia 2008 r przed notariuszem A. Ś. Rep. A (...), mocą której G. T. darował swojemu synowi A. T. (1) swój udział wynoszący 1/3 części we współwłasności zabudowanej nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...) o obszarze 353 mkw., położonej w G. przy ul. (...), dla której prowadzona jest przez Sąd Rejonowy wG.księga wieczysta KW (...) - za bezskuteczną w stosunku do powoda w zakresie wierzytelności publicznoprawnych przysługujących mu wobec G. T. z tytułu należności celnych za okres od maja 2006 r do grudnia 2007 r w łącznej wysokości należności głównej 908.933 zł, z tytułu podatku akcyzowego za okres od maja 2006 r do grudnia 2007 r w łącznej wysokości należności głównej 1.715.731 zł oraz podatku od towarów i usług za

okres od maja 2006 r do grudnia 2007 r w łącznej wysokości należności głównej 2.512.986 zł wraz z przysługującymi kosztami egzekucyjnymi oraz odsetkami od zaległości podatkowych od dnia wymagalności do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swego stanowiska powód wskazał, iż zaległości dłużnika G. T. wynikają z 689 decyzji wymiarowych Naczelnika (...)w B.. Wszystkie decyzje mają charakter ostateczny i prawomocny. Zostały one wydane w okresie od 25.11.2009 r do 31.12.2012 r i są one wynikiem dokonanej przez organ celny weryfikacji zgłoszeń celnych co do wartości celnej sprowadzanych przez G. T. samochodów osobowych z terytorium S.. Ponadto powód wskazał, iż w dniu 31 marca 2008 r Prokuratura Krajowa (...)Wydział (...)w L. na podstawie materiałów przekazanych przez Wydział (...)Komendy Wojewódzkiej Policji w R. wszczęła śledztwo w sprawie:

- działalności w okresie od 1 stycznia 2004r do co najmniej 31 marca 2008r w B. i innych miejscowościach na terenie kraju zorganizowanej grupy przestępczej mającej za cel dokonywanie przestępstw skarbowych, polegających na uszczupleniu należności publicznoprawnych z tytułu wprowadzenia na obszar celny Unii Europejskiej samochodów osobowych sprowadzanych z terytorium S., posługiwania się w tym procederze stwierdzającymi nieprawdę dokumentami w postaci faktur i ocen technicznych importowanych pojazdów,

- zaistniałego w okresie jw. w B. narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych poprzez wprowadzanie w błąd organu uprawnionego do kontroli celnej, co do rzeczywistej wartości i stanu technicznego importowanych ze (...) pojazdów samochodowych, przy czym zachowania te miały miejsce w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu i uczestniczyły w nich w ramach ustalonego podziału ról osoby zaangażowane w działalność zorganizowanej grupy przestępczej czyniąc z tego procederu stałe źródło dochodu, zaś narażone na uszczuplenie należności stanowiły kwotę dużej wartości ok. 50.000 zł wynikającą z ilości dokonanych odpraw i kwoty jednostkowego uszczuplenia,

- posługiwania się w okresie jw. podczas dokonywania odpraw w Urzędzie Celnym w B. dokumentami w postaci faktur zakupu i ocen stanu technicznego, podrobionymi lub zawierającymi dane niezgodne z rzeczywistością w celu uzyskania decyzji o dopuszczeniu zgłaszanych pojazdów do obrotu ze wskazaniem zaniżonej ich wartości, co powodowało obniżenie wyliczonych do zapłaty należności publicznoprawnych z tytułu dokonywanego importu, przy czym zachowania te miały miejsce w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, w ramach ustalonego podziału ról przez osoby zaangażowane w działalność zorganizowanej grupy przestępczej osiągającej z tego tytułu stały dochód. W dniu 1.04.2009 r Prokuratura (...)w L. wszczęła przeciwko G. T. postępowanie przygotowawcze między innymi o czyny z art. 56 par. 1 k.k.s. w zb. z art. 87 par. 1 k.k.s. w zw. z art. 37 par. 1 pkt 1,2,5 k.k.s. w zw. z art. 6 par. 2 k.k.s. Prawomocnym wyrokiem z dnia 30 października 2012 r G. T. został skazany za przestępstwa, których skutkiem było uszczuplenie należności publicznoprawnych w postaci podatku akcyzowego, podatku od towarów i usług w łącznej wysokości 20.103.018 zł oraz cła w łącznej wysokości 3.071.018 zł. Powód wskazał, iż po wszczęciu postępowania karnego G. T. dokonał czynności prawnych rozporządzających jego majątkiem. W wyniku tych rozporządzeń dłużnik stał się niewypłacalny. Niewypłacalność dłużnika została stwierdzona w toku administracyjnego postępowania egzekucyjnego. Powód wskazał, iż wszystkie decyzje wymiarowe Naczelnika (...)w B., z których wynikają wierzytelności Dyrektora (...)w B. zostały objęte administracyjnymi tytułami wykonawczymi. Postępowania egzekucyjne prowadzone wobec dłużnika nie przynoszą efektów. W dniu 29 sierpnia 2011 r dłużnik złożył wykaz majątku, z którego wynika, że nie posiada żadnych składników majątku podlegających egzekucji. Jedynym składnikiem majątkowym dłużnika jest udział G. T. we współwłasności nieruchomości położonej w miejscowości T., gm. P., oznaczonej nr (...). Powód wskazał, iż do tego udziału została skierowana egzekucja. Nawet jednak w sytuacji skuteczności egzekucji w tej części, kwota uzyskana ze sprzedaży nie pokryje nawet w minimalnej części zadłużenia G. T.. Jako podstawę prawną swego żądania strona powodowa wskazała art. 527 par. 1 – 3 k.c., art. 528 k.c. i 529 k.c. oraz art. 531 par. 1 i 2 k.c.

W odpowiedzi na pozew małoletni A. T. (1) działający poprzez przedstawicieli ustawowych G. i W. T. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swego stanowiska przedstawiciele ustawowi pozwanego wskazali, iż nie zostały łącznie spełnione wszystkie przesłanki wynikające z treści art. 527 k.c., które pozwoliłyby na uznanie żądania pozwu za zasadne. W szczególności nie można uznać, aby G. T. w momencie zawierania zaskarżonej umowy działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Postępowanie karne przeciwko G. T. zostało wszczęte cztery miesiące po dokonaniu zaskarżonej czynności. Natomiast decyzje, na które powołuje się pozwany zostały wydane kilka miesięcy, a nawet w kilka lat po dokonaniu zaskarżonej czynności. Niemożliwym jest aby G. T. wiedział o jakichkolwiek zobowiązaniach lub dopuszczał możliwość istnienia zobowiązań, o których mowa w pozwie w dacie dokonania darowizny. Zdaniem pozwanego powód nie udowodnił, aby zostały spełnione konieczne przesłanki określone w treści art. 527 k.c.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22.12.2008 r G. T. darował swojemu małoletniemu synowi A. T. (1) udział w 1/3 części we współwłasności zabudowanej nieruchomości, oznaczonej numerem (...) o powierzchni 353 mkw, położonej w G. przy ul. (...). W imieniu małoletniego działali G. i W. małżonkowie T. jako przedstawiciele ustawowi małoletniego. (umowa k. 74 – 78, wydruk z księgi wieczystej k. 40 – 51)

Należności dłużnika G. T. wobec powoda wynikają z 689 decyzji wymiarowych Naczelnika (...)w B.. Wszystkie decyzje mają charakter ostateczny i prawomocny. Zostały one wydane w okresie od 25.11.2009 r do 31.12.2012 r i są one wynikiem dokonanej przez organ celny weryfikacji zgłoszeń celnych co do wartości celnej sprowadzanych przez G. T. samochodów osobowych z terytorium S.(dokumenty dołączone do pozwu w segregatorach, wykaz k. 11 - 21)

Prawomocnym wyrokiem z dnia 30 października 2012 r G. T. został skazany za to, że w okresie od 1 maja 2004r do 1 kwietnia 2008r w B., G. i innych miejscowościach na terenie kraju wspólnie i w porozumieniu z inną osobą kierował działalnością zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw skarbowych, polegających na narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnych w postaci podatku akcyzowego, VAT –u i cła z tytułu wprowadzania na obszar celny Unii Europejskiej samochodów osobowych sprowadzanych z terytorium S., wykorzystując w tym celu poświadczające nieprawdę oraz podrobione dokumenty w postaci faktur i ocen technicznych importowanych pojazdów, a nadto w okresie wskazanym wyżej w B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w ramach podziału ról wynikającego z działania w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych poprzez podanie w co najmniej 1566 składanych organowi podatkowemu deklaracjach celnych nieprawdy co do rzeczywistej wartości i stanu technicznego importowanych ze S. pojazdów samochodowych, wprowadził w błąd organ uprawniony do kontroli celnej, w ten sposób, że składając za pośrednictwem W. P. deklaracje celne (...) wystawiane na PPHU (...) oraz na inne ustalone i dotychczas nieustalone podmioty posługiwał się nierzetelnymi fakturami i poświadczającymi nieprawdę ocenami technicznymi tych pojazdów zawierającymi zaniżone ceny zakupu i informacje o faktycznie nieistniejących brakach wyposażenia lub uszkodzeniach przez co nastąpiło narażenie na uszczuplenie należnego cła w łącznej kwocie 3.071026 zł i podatku akcyzowego i VAT –U w łącznej kwocie 20.103.018 zł stanowiących kwotę wielkiej wartości tj. czyny z art. 258 par. 3 k.k. oraz art. 56 par. 1 k.k.s. w zb. z art. 87 par. 1 k.k.s. w zb. z art. 62 par. 2 k.k.s. zw. z art. 37 par. 1 pkt 1,2,5 k.k.s. w zw. z art. 6 par. 2 k.k.s. w zw. z art. 7 par. 1 k.k.s. (wyrok k. 22 – 39) Śledztwo w tej sprawie zostało wszczęte w dniu 31 marca 2008 r przez Prokuraturę Krajową (...)Wydział (...)w L. na podstawie materiałów przekazanych przez Wydział (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w R.. (postanowienie k. 79 – 79v) Postępowanie przygotowawcze w ww. sprawie przeciwko G. T. zostało wszczęte w dniu 1.04.2009 r przez Prokuraturę (...)w L.. (pismo Prokuratury(...)w L. dokumenty w segregatorach)

W okresie od dnia grudnia 2008r do 9.03.2009r dłużnik dokonał szeregu czynności prawnych polegających na wyzbyciu się całego majątku. W dniu 17.12.2008 r W. i G. małżonkowie T. zawarli z A. T. (2) i W. T. działającymi

jako wspólnicy spółki cywilnej (...) spółka cywilna (...) z siedzibą w G. umowę przeniesienia własności nieruchomości położonej we wsi T., gmina P. oraz własności lokalu mieszkalnego o powierzchni 35 mkw. położonego w G. przy ul. (...) wraz ze wszystkimi prawami związanymi z własnością lokalu. (umowa k. 67 – 70) W dniu 20.12.2008 r. W. i G. małżonkowie T. zawarli z E. S. i G. S. umowę sprzedaży udziałów wynoszących po 1/4 części we współwłasności nieruchomości zabudowanej położonej w G. przy ul. (...) za łączną cenę 200.000 zł. (umowa k. 71 – 73v). W dniu 22.12.2008 r. G. T. zawarł z K. T. umowę darowizny, której przedmiotem był udział w 1/2 części w spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu mieszkalnego o powierzchni użytkowej 61,5 mkw. położonego w G. przy ul. (...). (umowa k. 74 – 78) W dniu 06.03.2009 r. G. T. zawarł z W. T. umowę darowizny, której przedmiotem był udział w 1/2 części we współwłasności samodzielnego lokalu mieszkalnego o powierzchni użytkowej 69,30 mkw. położonego w W. przy ul. (...) wraz ze wszystkimi prawami związanymi ze współwłasnością tego lokalu. (umowa k. 59 – 62) W dniu 06.03.2009 r. G. T. zawarł z W. T. umowę darowizny, której przedmiotem był udział w 1/2 części we współwłasności samodzielnego lokalu mieszkalnego o powierzchni użytkowej 71,70 mkw., położonego w W. przy ul. (...) wraz ze wszystkimi prawami związanymi ze współwłasnością tego lokalu. (umowa k. 63 – 66)

W wyniku tych rozporządzeń dłużnik stał się niewypłacalny. Niewypłacalność dłużnika została stwierdzona w toku administracyjnego postępowania egzekucyjnego. Z uwagi na bezskuteczność egzekucji administracyjnej prowadzonej wobec G. T. postępowania egzekucyjne były przez organ egzekucyjny sukcesywnie umarzane. Dłużnik obecnie nie posiada żadnych składników majątku podlegających egzekucji, poza udziałem we współwłasności nieruchomości położonej w miejscowości T., gm. P., oznaczonej nr (...). (wyjaśnienia G. T. i W. T. złożone podczas rozprawy w dniu 23 października 2014 r., wykaz majątku dłużnika, postanowienia Dyrektora (...) w W. umarzające prowadzone postępowania egzekucyjne – dokumenty w segregatorach)

Sąd zważył, co następuje:

Powód oparł swoje roszczenie na treści przepisu art. 527 k.c. Według brzmienia tego przepisu przesłankami skargi pauliańskiej są: pokrzywdzenie wierzycieli, jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli i wiedza lub możliwość - przy zachowaniu należytej staranności - dowiedzenia się o tym przez osobę trzecią. Ciężar udowodnienia istnienia tych przesłanek spoczywa zgodnie z treścią art. 6 k.c. na wierzycielu.

W orzecznictwie brak było jednomyślności co do tego, czy przedmiotem ochrony na podstawie art. 527 k.c. może być wierzytelność o charakterze publicznoprawnym. Negatywne stanowisko w tym względzie zajął Sąd Najwyższy np. w niepublikowanych postanowieniach: z 1 października 1999 r., II CKN 710/99, LexPolonica nr 2112510; z 21 grudnia 1999 r., II CKN 789/99, LexPolonica nr 2547466; z 23 stycznia 2001 r., IV CKN 1614/00 i z 30 lipca 2002 r., IV CKN 1246/00, LexPolonica nr 377887. Według postanowienia SN z 24 czerwca 1999 r., II CKN 298/00, LexPolonica nr 380612 (OSNC 2000, nr 1, poz. 15), nie jest dopuszczalna ochrona wierzyciela w razie niewypłacalności dłużnika, jeżeli wierzytelność Skarbu Państwa wynika z decyzji organu podatkowego ustalającej zobowiązanie podatkowe dłużnika. Jednak w ostatnim czasie stanowisko orzecznicze SN uległo zmianie. Wyrazem tego jest uchwała Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2003 r., III CZP 15/03, LexPolonica nr 360523 (OSNC 2004, nr 3, poz. 32), według której droga sądowa w sprawie, w której Skarb Państwa - Urząd Celny domaga się na podstawie art. 527 k.c. ochrony należności z tytułu długu celnego, jest dopuszczalna. Według wyroku SN z 13 maja 2005 r., I CK 677/04, LexPolonica nr 398288, konstrukcją cywilistyczną skargi pauliańskiej objęta jest także, w drodze analogiae legis, wierzytelność publicznoprawna. Mając na uwadze powyższe orzecznictwo oraz argumentację Sądu Najwyższego w tym zakresie przedstawioną w uzasadnieniach ww. orzeczeń, uznać należy za uzasadnione stanowisko powoda, iż ochrona wierzyciela przewidziana w treści art. 527 k.c. jest dopuszczalna w przypadku wierzytelności publicznoprawnych.

Zgodnie z treścią art. 527 k.c. zaskarżona może być tylko czynność prawna, której skutkiem jest zmniejszenie majątku dłużnika bądź dlatego, że z majątku tego coś ubyło, bądź że do niego nie weszło to, co mogło i powinno wejść, gdyby czynność nie została dokonana. Z tą zmianą w majątku dłużnika musi jednocześnie wiązać się uzyskanie korzyści majątkowej przez osobę trzecią. Dłużnik jest niewypłacalny, gdy cały jego majątek nie wystarcza na pokrycie długów. Dłużnik staje się niewypłacalny także wtedy, gdy zaspokojenie można uzyskać z dodatkowym znacznym

nakładem kosztów, czasu i ryzyka. Między niewypłacalnością dłużnika a podjęciem przez niego czynności prawnej musi zachodzić zależność ujmowana na ogół jako związek przyczynowy; czynność podjęta przez dłużnika musi być jedną z przyczyn powstałej niewypłacalności. Do oceny tego związku przyczynowego właściwa jest chwila, w której wierzyciel wystąpił ze skargą pauliańską. Niewypłacalność dłużnika musi istnieć w tej chwili, jak i w chwili orzeczenia przez Sąd o żądaniu wierzyciela uznania czynności prawnej dłużnika za bezskuteczną.

W przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących istnienie majątku po stronie dłużnika w zakresie wystarczającym do zaspokojenia wierzyciela. Z przeprowadzonych postępowań egzekucyjnych oraz samych wyjaśnień dłużnika wynika, iż dłużnik nie ma majątku, z którego w chwili wniesienia pozwu oraz obecnie można prowadzić skuteczną egzekucję. Niewątpliwie na skutek dokonanej na rzecz syna darowizny majątek dłużnika uległ znacznemu uszczupleniu. Wartość darowanej nieruchomości została obecnie określona przez biegłego sądowego na kwotę 443.520 zł, a udział przypadający pozwanemu na kwotę 147.840 zł. (opinia k.123 – 134) W tym miejscu wskazać należy, iż dłużnik w okresie od grudnia 2008 r do marca 2009 r rozdysponował w zasadzie całym swoim majątkiem na rzecz osób trzecich uniemożliwiając przeprowadzenie wierzycielowi skutecznej egzekucji należności. W świetle powyższego uznać należy, iż dłużnik darując synowi udział w nieruchomości dokonał pokrzywdzenia wierzycieli, gdyż wskutek czynności prawnej dłużnika jego syn uzyskał wymierną korzyść majątkową, a sam dłużnik stał się obecnie niewypłacalny.

Kolejną przesłanką wynikającą z treści art. 527 k.c. jest świadomość dłużnika pokrzywdzenia wierzycieli. Dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, gdy zdaje sobie sprawę, że wskutek dokonania czynności prawnej może spowodować niemożność zaspokojenia się wierzycieli z jego majątku. Świadomość pokrzywdzenia wierzycieli musi istnieć w chwili dokonywania czynności prawnej. W dacie zawierania przedmiotowej umowy dłużnik nie znał jeszcze pełnej wysokości swoich zobowiązań podatkowych, jednak postępowania kontrolne wobec niego już się toczyły. Poza tym jak wskazuje treść wyroku karnego skazującego dłużnika za dokonanie przestępstwa skarbowego polegającego na narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnych w postaci podatku akcyzowego, VAT – u i cła dłużnik dokonując przestępstw miał świadomość uszczuplenia należności publicznoprawnych i powinien liczyć się z tym, iż w przyszłości będzie musiał uregulować je w pełnej należnej wysokości. Fakt, iż osoba dokonująca przestępstwa bezpodstawnie liczy na to, iż uniknie udowodnienia jej popełnienia przestępstwa, wymierzenia kary i uregulowania uszczuplonych należności publicznoprawnych, nie może stanowić argumentu przemawiającego za uznaniem, iż osoba ta nie miała świadomości poniesienia konsekwencji swoich działań w postaci zaspokojenia wierzyciela jakim jest Skarb Państwa. Prowadząc działalność przestępczą przez okres czterech lat dłużnik miał pełną świadomość tego, że wprowadzał w błąd organ uprawniony do kontroli celnej, organy podatkowe w zakresie należności celnych i podatkowych. Poza tym w okresie od dnia 23 kwietnia 2008r do 9.03.2009r dłużnik dokonał szeregu czynności prawnych polegających na wyzbyciu się swego prawie całego majątku. Te okoliczności świadczą o tym, iż dłużnik w momencie zawierania umowy z pozwanym zdawał sobie sprawę, iż uszczupla swój majątek, a tym samym wskutek dokonania czynności prawnej może spowodować niemożność zaspokojenia się wszystkich wierzycieli z jego majątku. Poza tym w tej sprawie znajdzie zastosowanie treść art. 529 k.c. wprowadzającego domniemanie działania ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, zgodnie z którym jeśli w momencie dokonania darowizny był już niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyniku dokonania darowizny, domniemywa się, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. W tej sprawie domniemanie to nie zostało w żaden sposób wzruszone przez stronę pozwaną.

Do uwzględnienia powództwa opartego na treści art. 527 k.c. konieczne jest wykazanie wiedzy osoby trzeciej o działaniu dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Z posiadaniem przez osobę trzecią wiedzy o tym, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli zrównana została sytuacja, gdy osoba trzecia przy zachowaniu należytej staranności mogła tę wiedzę uzyskać. W przedmiotowej sprawie przy zawieraniu zaskarżonej umowy małoletniego pozwanego reprezentowali jego rodzice jako przedstawiciele ustawowi. W takim przypadku świadomość pokrzywdzenia wierzycieli określa się według przesłanek dotyczących przedstawiciela małoletniego. Pomiędzy małoletnim pozwanym a dłużnikiem istnieje bliski stosunek pokrewieństwa. Przedstawicielem ustawowym małoletniego był dłużnik i jego żona. Tym samym w tej sprawie zastosowanie będzie miało domniemanie określone w

treści art. 527 par. 3 k.c., zgodnie z którym jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Domniemanie to nie zostało w żaden sposób wzruszone przez pozwanego. Poza tym na skutek zaskarżonej umowy pozwany otrzymał udział w nieruchomości bezpłatnie, tym samym zastosowanie będzie miał także art. 528 k.c., który w takiej sytuacji pozwala na żądanie przez wierzyciela uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba trzecia nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż w tej sprawie zostały wykazane wszystkie przesłanki wynikające z treści art. 527 k.c., a skutkujące uwzględnieniem powództwa.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zostało oparte na treści art. 98 par. 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz treści par. 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. W zakresie nieuiszczonych kosztów sądowych należnych na rzecz Skarbu Państwa Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.